

Зінкевич Ю. Є.,

*аспірантка IV курсу кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ДОГОВОРИ ПРО РОЗПОДІЛ СПАДЩИНИ: ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ

Анотація. Стаття присвячена визначенню поняття та характерних ознак договорів про розподіл спадщини.

Здійснено аналіз норм вітчизняного законодавства, що регулюють питання розподілу спадщини. Встановлено, що поверхова правова регламентація договорів про розподіл спадщини у чинному законодавстві України зумовлена відсутністю договірної форми впорядкування відносин спадкування у радянську добу.

Визначено, що договори про розподіл спадщини належать до договорів у сфері спадкування. Договори про розподіл спадщини – це група договорів, яка об'єднує договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України), договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України), договір про поділ спадщини спадкоємцями (ст. 1278 ЦК України).

З'ясовано та узагальнено характерні ознаки договорів про розподіл спадщини: вчиняються у зв'язку з відкриттям спадщини; мають локальний характер; можуть бути строковими; не можуть бути достатньою правовою підставою виникнення, зміни та припинення спадкових правовідносин; усі сторони є спадкоємцями; свобода вибору контрагента за договорами про розподіл спадщини обмежена; мають особисто-довірчий характер; об'єктом договорів про розподіл спадщини є спадщина, її частка або право на спадщину; договори щодо розподілу спадщини безпосередньо впливають на відносини власності; правова мета та предмет договорів про розподіл спадщини.

Визначено, що правовою метою договорів про розподіл спадщини є визначення спадкоємцями власних умов спадкування, а саме: кола спадкоємців, які закликаються до спадкування, розміру ідеальних часток у спадщині, правового режиму спадкового майна замість тих, які встановлені заповітом або законом.

Встановлено предмет договорів про розподіл спадщини – дії спадкоємців щодо реалізації ними своїх спадкових прав стосовно розподілу спадщини, її частки або права на спадщину.

Пропонується визначення поняття договорів про розподіл спадщини: договори про розподіл спадщини – це група договорів, що передбачають домовленість спадкоємців, які прийняли спадщину, спрямована на забезпечення справедливого розподілу ними спадщини, її частки або права на спадщину, оформлення якої можливе після спливу шестимісячного строку з моменту відкриття спадщини та до моменту видачі свідоцтва про право на спадщину.

Ключові слова: договори у сфері спадкування, договори про розподіл спадщини, договір про зміну черговості одержання права на спадкування, договір про зміну розміру частки у спадщині, договір про поділ спадкового майна.

Постановка проблеми. ЦК України від 16.01.2003 року закріпив невідомий раніше українському спадковому праву інститут договорів про розподіл спадщини, нормативне регу-

лювання якого здійснюється статтями 1259 ЦК України (зміна черговості одержання права на спадкування), частинами 2, 3 статті 1267 ЦК України (розмір частки у спадщині спадкоємців за законом) та ст. 1278 ЦК України (поділ спадщини між спадкоємцями). Варто зауважити, що ЦК України характеризується слабкою розробкою договорів про розподіл спадщини, які не моделюються за традиційним для ЦК України принципом, коли закон надає визначення договору, називає його сторони, установлюючи їхні права та обов'язки, визначає зміст договору тощо.

Така ситуація нині пояснюється переважанням у радянську добу імперативних приписів регулювання спадкових відносин над диспозитивними, що практично унеможливило вчинення правочинів у цій сфері.

Нині учасники спадкових правовідносин усе частіше надають перевагу договірному впорядкуванню своїх прав та інтересів, оскільки саморегулювання дозволяє максимально врахувати різноманітні життєві обставини та ситуації, які мають місце під час оформлення права на спадщину. Така тенденція, безумовно, свідчить про зростання ролі договору у спадкових відносинах загалом та у разі розподілу спадщини зокрема, що актуалізує наукові дослідження у цьому напрямі.

Стан дослідження теми. Категорія «договори про розподіл спадщини» досі не була предметом вітчизняних наукових розвідок. Однак окремі питання розподілу спадщини, присвячені зміні черговості одержання права на спадкування, зміні розміру частки у спадщині та поділу спадкового майна, розглядалися в роботах таких дослідників: О. Дзери, І. Жилінкової, Ю. Заїки, О. Кухарєва, Є. Мічуріна, І. Орлова, О. Печеного, З. Ромовської, І. Спасибо-Фатєєвої, Є. Фурси, С. Фурси, Є. Харитоновна та ін.

Метою цієї статті є визначення поняття та ознак договорів про розподіл спадщини.

Вклад основного матеріалу. Можливість застосування спадкоємцями договірної форми врегулювання спадкових відносин закріплена у книзі 6 ЦК України, що є базовим елементом диспозитивності у спадковому праві. Аналіз норм цивільного законодавства України дозволяє виділити такі договори у сфері спадкування, як: договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК); договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК); договір про поділ спадкового майна (ст. 1278 ЦК); договір про задоволення спадкоємцями вимог кредитора спадкодавця (ч. 2 ст. 1282 ЦК); договір між спадкоємцями та виконавцем заповіту про призначення останнього (ч. 2 ст. 1287 ЦК); договір на управління спадщиною (ст. 1285 ЦК); договір охорони спадкового майна (ст. 1283 ЦК).

У наведеній системі договорів у сфері спадкування особливе місце посідають договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України), договір про

зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України) та договір про поділ спадщини спадкоємцями (ст. 1278 ЦК України). Пропонується об'єднати вказані договори поняттям «договори про розподіл спадщини». Для з'ясування поняття та сутності досліджуваних договорів доцільно визначити їх *характерні ознаки*.

По-перше, договори про розподіл спадщини *вчиняються у зв'язку з відкриттям спадщини*. За змістом ч. 1 ст. 1220 ЦК України законодавець пов'язує відкриття спадщини із двома юридичними фактами – смертю фізичної особи та оголошення її померлою.

Смерть особи або оголошення її померлою означає виникнення особливого правового майнового стану. Особливість цього стану полягає в тому, що сукупність майнових прав і обов'язків померлої особи визнається спадщиною – майном, призначеним для придбання правонаступниками померлого – його спадкоємцями. До часу відкриття спадщини кожна особу можна вважати потенційним спадкоємцем.

Правове значення відкриття спадщини полягає в тому, що на цей час визначаються: коло осіб, які одержують право прийняти спадщину; склад спадщини; строки на прийняття спадщини або на відмову від її прийняття [1, с. 29].

По-друге, особливістю договорів про розподіл спадщини є їх *локальний характер*. Локальність досліджуваних договорів означає, що можливість розподілу спадщини існує виключно в межах спадкових правовідносин. За межами таких правовідносин жоден із досліджуваних договорів не може бути укладений.

Структурно договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України) та договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України) розміщені у главі 86 ЦК України «Спадкування за законом», а договір про поділ спадкового майна (ст. 1278 ЦК України) – у главі 87 ЦК України «Здійснення права на спадкування». З цього випливає такий висновок: договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України) та договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України) можуть бути укладені виключно в межах спадкування за законом, а договір про поділ спадщини спадкоємцями (ст. 1278 ЦК України) може мати місце як у разі спадкування за законом, так і у разі спадкування за заповітом.

По-третє, договори щодо розподілу спадщини є *строковими*, що пояснюється тривалістю спадкових правовідносин, у межах яких можуть вчинятися такі договори. Часові межі укладення договорів щодо розподілу спадщини чинним законодавством України не визначені. Так, ЦК України у ст. 1259 містить лише вказівку на те, що договір про зміну черговості одержання права на спадкування укладається *після відкриття спадщини*. Аналогічне за змістом положення розміщене і в пп. 4.7 п. 4 Гл. 10 Розд. II Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, що затверджений наказом Міністерства юстиції України від 22.02.2012 № 296/5, та п. 1.2 Розділу 1 ч. III Методичних рекомендацій щодо вчинення нотаріальних дій, пов'язаних із вжиттям заходів щодо охорони спадкового майна, видачею свідоцтва про право на спадщину та свідоцтва про право власності [2; 3]. Варто відзначити, що до прийняття та набрання чинності Порядком вчинення нотаріальних дій нотаріусами України діяла Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, яка

у п. 229 містила правило, за яким зміна черговості одержання спадкоємцями за законом права на спадкування обмежувалася строком *від дня відкриття спадщини до видачі свідоцтва про право на спадщину* [4].

Правова регламентація договору про зміну розміру частки у спадщині спадкоємця майже відсутня у чинному нотаріальному законодавстві України. Законодавець лише гарантує спадкоємцям право укласти відповідний договір, але жодним чином не визначає часові межі його укладення. Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, яка діяла раніше, також не відрізнялася детальною регламентацією цього питання. Однак, на відміну від чинного Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, Інструкція передбачала, що зміна розміру частки у спадщині проводиться за згодою спадкоємців, які прийняли спадщину, *до видачі свідоцтва про право на спадщину* (п. 228) [4].

Часові межі укладення договору про поділ спадкового майна, на жаль, взагалі не визначені сучасним законодавством України. Оминула своєю увагою це питання і Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України.

Цікаво, що до набуття чинності ЦК України 2003 року договір про поділ спадкового майна укладався спадкоємцями після видачі нотаріусом свідоцтва про право на спадщину, але до реєстрації права на спадщину в органах ДАІ, БТІ тощо. Державна реєстрація прав на майно, щодо якого укладено договір про поділ спадщини, вчинювалася на підставі такого договору та раніше виданого свідоцтва про право на спадщину. Якщо ж спадкоємець, одержавши свідоцтво про право на спадщину, встиг зареєструвати своє право власності у відповідній установі, то поділ спадкового майна укладати було неможливо. У цьому разі можливий правочин щодо відчуження часток у вищезазначеному майні на підставі договору міни, купівлі-продажу тощо.

ЦК України 2003 року, що набув чинності 01.01.2004 року, встановив, що кожен зі спадкоємців має право на виділ його частки в натурі. Оскільки норма права, що регулює такі правовідносини, знаходиться у главі 87 «Здійснення права на спадкування», виходить, що законодавець зобов'язує спадкоємців спочатку визначитися зі своїми спадковими правами, а потім одержати документ, який посвідчує їхнє право на спадщину [5, с. 419].

З огляду на сьогоденні реалії вважаємо, що договори про розподіл спадщини можуть бути укладені, по-перше, виключно після відкриття спадщини, оскільки лише з цього часу виникають спадкові відносини, а по-друге, до моменту видачі свідоцтва про право на спадщину, оскільки з моменту вчинення такої нотаріальної дії спадкові відносини трансформуються у відносини власності, укладення таких договорів не видається можливим.

По-четверте, всі договори у сфері спадкування, в тому числі і щодо розподілу спадщини, відіграють допоміжне значення порівняно з роллю класичного цивільно-правового договору, оскільки *не можуть бути достатньою правовою підставою виникнення, зміни та припинення спадкових правовідносин*. У сфері спадкування правові наслідки настають не з факту укладення певного договору, а внаслідок юридичного складу, в якому центральне місце посідає факт відкриття спадщини. Таке твердження зумовлене специфікою спадкових правовідносин, в межах яких укладаються вказані договори і харак-

теризуються другорядною роллю останніх. Так, особа, яка за загальним правилом черговості не повинна закликатися до спадкування, набуває право на спадкування не на підставі договору про зміну черговості одержання права на спадкування, а з певної сукупності юридичних фактів, а саме: смерть спадкодавця, прийняття спадщини спадкоємцями попередніх черг, укладення договору про зміну черговості одержання права на спадкування та прийняття спадщини спадкоємцем, якого «підтягують» [6, с. 100].

По-п'яте, аналізуючи договори у сфері спадкового права загалом, вчені-цивілісти доходять висновку, що принаймні однією стороною цих договорів є спадкоємці [7, с. 522]. У договорах щодо розподілу спадщини всі *сторони є спадкоємцями*.

Цивільний кодекс України у ст. 1222 не розкриває зміст поняття «спадкоємці», а лише визначає коло осіб, які можуть ними бути. Так, спадкоємцями за заповітом і за законом можуть бути фізичні особи, які є живими на час відкриття спадщини, а також особи, які були зачаті за життя спадкодавця і народжені живими після відкриття спадщини. Спадкоємцями за заповітом можуть бути юридичні особи та інші учасники цивільних відносин.

Слід вказати на те, що ст. 1222 ЦК України законодавець не встановлює таку умову набуття статусу спадкоємця, як прийняття спадщини. Для того щоб стати спадкоємцем, фізичній особі необхідно бути живою на час відкриття спадщини. При цьому не має значення вік, стан здоров'я, місце проживання тощо. Закон захищає інтереси зачатої, але ще не народженої дитини. У разі спадкування за законом зачата, але ще не народжена дитина визнається спадкоємцем першої черги.

Крім того, згідно із ч. 2 ст. 1298 ЦК України, якщо заповіт складено на користь зачатої, але ще не народженої дитини, видача свідоцтва про право на спадщину і розподіл спадщини між усіма спадкоємцями може відбутися лише після народження дитини. Основна умова закликання до спадкування при цьому – народження дитини живою. Наведене правило застосовується і у разі спадкування за законом. Якщо ж дитина народилася мертвою, то спадкові відносини за її участю не виникають [1, с. 46].

Умовою закликання до спадкування юридичної особи є наявність у неї правоздатності, що виникає з моменту створення юридичної особи і припиняється з дня внесення до Єдиного державного реєстру запису про її припинення (ч. 4 ст. 91 ЦК України). Тобто юридична особа повинна існувати на час відкриття спадщини. Якщо юридична особа, визначена спадкоємцем за заповітом, ліквідована до відкриття спадщини, заповіт у цій частині не буде мати юридичної сили, а спадкове правонаступництво здійснюватиметься відповідно до закону.

Як було зазначено раніше, договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України) та договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України) можуть бути укладені виключно в межах спадкування за законом, а договір про поділ спадщини спадкоємцями (ст. 1278 ЦК України) може мати місце як у разі спадкування за законом, так і у разі спадкування за заповітом. Це означає, що *сторонами договору про зміну черговості одержання права на спадкування та договору про зміну розміру частки у спадщині можуть бути виключно фізичні особи, визначені ст.ст. 1261–1265 ЦК України. Сторонами ж договору про поділ спадкового майна можуть бути як фізичні, так і юридичні особи*.

По-шосте, *свобода вибору контрагента за договорами про розподіл спадщини обмежена*. Принцип свободи договору є одним із загальних принципів цивільного законодавства, який міститься передусім у ст.ст. 3, 6, 627 ЦК України. Свобода договору проявляється, зокрема, у можливості особи вільно вибрати собі партнера у майбутньому договірному зв'язку. Однак свобода договору не є безмежною, вона існує в рамках чинного законодавства, звичаїв ділового обороту, а дії сторін договору мають ґрунтуватися на засадах розумності, добросовісності та справедливості.

Обмеження свободи договору має місце у договорах про розподіл спадщини та проявляється у можливості вибору контрагента. Таке обмеження *свободи вибору контрагента зумовлене сферою їх застосування*. Інакше кажучи, локальний характер договорів про розподіл спадщини визначає коло потенційних контрагентів. Це означає, що досліджувані договори можуть укладатися лише між спадкоємцями.

По-сьоме, досліджувані договори мають *особисто-довірчий характер*. Тобто права і обов'язки, з приводу яких укладаються договори про розподіл спадщини, не можуть здійснюватися третіми особами через особливі зв'язки між учасниками таких відносин – родинних (певний ступінь споріднення із спадкодавцем), квазіродинних (усиновлення спадкодавця чи спадкоємця), сімейних (шлюб зі спадкодавцем, проживання зі спадкодавцем однією сім'єю не менш як 5 років до часу відкриття спадщини), відносин з утримання (перебування на утриманні не менш як 5 років до часу відкриття спадщини).

По-восьме, *об'єктом договорів про розподіл спадщини є спадщина, її частка або право на спадщину*. У теорії спадкового права спадщина уявляється в приблизно однаковому розумінні: як комплекс прав і обов'язків [8, с. 17], певна частина цивільних прав і обов'язків [9, с. 15] або ж їх сукупність [10, с. 31]. Будучи складним об'єктом, спадщина за змістом ст. 1218 ЦК України являє собою єдине ціле. Юридичне усамостійнення окремих елементів, наприклад, внаслідок розподілу спадщини, призводить до втрати ними статусу спадщини.

По-дев'яте, *договори щодо розподілу спадщини безпосередньо впливають на відносини власності*. Вплив договорів про розподіл спадщини на відносини власності полягає в тому, що воля спадкоємців щодо розподілу спадщини безпосередньо відображається у змісті документа, що підтверджує право власності, – свідоцтві про право на спадщину.

По-десяте, однією з головних ознак, що визначає специфіку будь-якого цивільно-правового договору, є *правова мета*. Договори про розподіл спадщини спрямовані на визначення спадкоємцями власних умов спадкування, а саме: кола спадкоємців, які закликаються до спадкування, розміру ідеальних часток у спадщині, правового режиму спадкового майна замість тих, які встановлені заповітом або законом.

По-одинадцяте, виділена вище правова мета договорів про розподіл спадщини зумовлює їх *особливий предмет*. З огляду на відсутність у чинному законодавстві України дефініції договорів про розподіл спадщини, з'ясування предмета досліджуваних договорів є можливим через аналіз правової мети договорів про розподіл спадщини. Тому, спираючись на вищевказане визначення правової мети договорів про розподіл спадщини, можна зробити висновок, що *предметом досліджуваних договорів є дії спадкоємців щодо реалізації ними своїх спадкових прав стосовно розподілу спадщини, її частки або права на*

спадщину. Укладаючи договори про розподіл спадщини, спадкоємці «диктують власні правила спадкування» замість наявних. Здійснюючи такі дії, спадкоємці мають на меті розпорядитися своїми спадковими правами на власний розсуд, змінюючи при цьому розподіл, встановлений заповітом або законом.

Виділені вище ознаки дозволяють надати таке визначення договорів про розподіл спадщини: *договори про розподіл спадщини – це група договорів, що передбачають домовленість спадкоємців, які прийняли спадщину, спрямована на забезпечення справедливого розподілу ними спадщини, її частки або права на спадщину, оформлення якої можливе після спливу шестимісячного строку з моменту відкриття спадщини та до моменту видачі свідоцтва про право на спадщину.*

Висновки. Договори про розподіл спадщини – це група договорів у сфері спадкування, що об'єднує договір про зміну черговості одержання права на спадкування (ст. 1259 ЦК України), договір про зміну розміру частки у спадщині (ч. 2, 3 ст. 1267 ЦК України) та договір про поділ спадщини спадкоємцями (ст. 1278 ЦК України).

Ознаками договорів про розподіл спадщини є: вчиняються у зв'язку з відкриттям спадщини; мають локальний характер; строкові; не можуть бути достатньою правовою підставою виникнення, зміни та припинення спадкових правовідносин; усі сторони є спадкоємцями; свобода вибору контрагента за договорами про розподіл спадщини обмежена; мають особисто-довірчий характер; об'єктом договорів про розподіл спадщини є спадщина, її частка або право на спадщину; договори щодо розподілу спадщини безпосередньо впливають на відносини власності; особлива правова мета та предмет договорів про розподіл спадщини.

На підставі вищевказаних ознак досліджуваних договорів автор пропонує таке визначення поняття договорів про розподіл спадщини: група договорів, що передбачають домовленість спадкоємців, які прийняли спадщину, спрямована на забезпечення справедливого розподілу ними спадщини, її частки або права на спадщину, оформлення якої можливе після спливу шестимісячного строку з моменту відкриття спадщини та до моменту видачі свідоцтва про право на спадщину.

Література:

1. Кухарев О.Є. Спадкове право України : навчальний посібник. Київ, 2013. 328 с.
2. Порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України : Наказ Міністерства юстиції України від 22.02.2012 року № 296/5. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3425-12>.
3. Методичні рекомендації щодо вчинення нотаріальних дій, пов'язаних із життям заходів щодо охорони спадкового майна, видачею свідоцтва про право на спадщину та свідоцтва про право власності : Рішення Науково-експертної ради з питань нотаріату при Міністерстві юстиції України від 29.01.2009 року. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/n0001323-09>.
4. Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України : Наказ Міністерства юстиції України від 03.04.2004 року № 20/5. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0283-04>.
5. Спадкове право. Практика застосування нотаріусами України / за заг. ред. В.М. Марченка. Харків, 2012. 736 с.
6. Кухарев О.Є. Загальна характеристика договорів у сфері спадкового права України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2018. Випуск 48. Том 1. С. 98–101.

7. Спасибо-Фатеева И.В., Печеный О.П., Крат В.И. и др. Харьковская цивилистическая школа: о договоре : монография / под общ. ред. И.В. Спасибо-Фатеевой. Харьков, 2017. 576 с.
8. Цивільний кодекс України: науково-практичний коментар. Т. 12: Спадкове право / за ред. проф. І.В. Спасибо-Фатеевої. Харків, 2009. 544 с.
9. Дроников В.К. Наследственное право Украинской ССР. Киев, 1974. 159 с.
10. Серебровский В.И. Очерки советского наследственного права. Москва. 1953. 240 с.

Zinkevych Yu. Agreements on section of inheritance: the concept and characteristics

Summary. The article is devoted to the definition of the concept and characteristics of agreements on section of inheritance.

The analysis of the norms of the domestic legislation regulating questions of distribution of inheritance has been performed. It has been established that the fragmentary legal regulation of agreements on section of inheritance in the current legislation of Ukraine is due to the lack of a contractual form of streamlining the relations of inheritance in the Soviet era.

It has been determined that agreements on section of inheritance belong to inheritance agreements. Agreements on section of inheritance are a group of agreements that unite the agreement on changing of the order of receiving the right of inheritance (Article 1259 of the Civil Code of Ukraine), the agreement on changing the size of the share in the inheritance (Part 2, 3 of Article 1267 of the Civil Code of Ukraine), the agreement on the division of hereditary property (Article 1278 of the Civil Code of Ukraine).

The characteristic features of agreements on section of inheritance has been clarified and generalized: they are committed in connection with the opening of the inheritance; local character; urgent; cannot be a sufficient legal basis for the emergence, change and termination of inheritance; all parties are heirs; the freedom to choose a counterparty under agreements on section of inheritance is limited; have a personal and trusting nature; the object of agreements on section of inheritance is the inheritance, its share or the right to inheritance; agreements on section of inheritance directly affect property relations; legal purpose and subject of agreements on section of inheritance.

It has been determined that the legal purpose of agreements on section of inheritance is to determine the heirs' own conditions of inheritance, namely: the circle of heirs who are called to inherit, the size of the ideal shares in the inheritance, the legal regime of inheritance, instead of those established by will or law.

The subject of agreements on section of inheritance has been established – the actions of heirs to exercise their inheritance rights in relation to the distribution of inheritance, its share or right to inheritance.

It is proposed to define the concept of agreements on section of inheritance: agreements on section of inheritance are a group of agreements that provide for an agreement of heirs who have accepted the inheritance, aimed at ensuring fair distribution of inheritance, its share or right to inheritance, which is possible after six months, opening of the inheritance and until the issuance of a certificate of inheritance.

Key words: inheritance agreements, agreements on section of inheritance, agreement on changing the order of inheritance, agreement on changing the size of the share in the inheritance, agreement on the division of hereditary property.